

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 115. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068889248/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

ikke foreslog dig at følge med mig. Jeg syntes, jeg maatte gaa ene, sidde saa afsondret som muligt. Tilgiv mig!

– Kjære Tante! Det er let tilgivet. Jeg veed ikke selv ... jeg tænker, at Præsten ikke vilde have sagt mig meget Andet, end hvad jeg kunde sige mig selv.

– Ja saaledes tale nu de saakaldte oplyste Folk, men jeg tør neppe sige, at det er Noget, de ikke forstaae, jeg mener, Noget, de ikke maae have følt: hvorledes det gaar til Sjæl og Hjerte at høre de Tanker, man jo vel selv dunkelt har havt, – men dog ogsaa kun dunkelt, – at høre disse Tanker klarere, skjønnere udtalte, ja endogsaa blot at høre dem udtalte af en Anden; det bekræfter, det styrker dem, og hvormeget mere paa dette Sted, paa denne Maade! Der gives dog Ting, som man ikke har Mod til at betroe noget Menneske, og da er det, ligesom en indre Længsel med Magt drev os til at søge hen til de stille Steder, der ere helligede en usynlig Ven, som ikke forlader og ikke fordømmer det svage Menneske. Jeg var iaffes saa bedrøvet, denne forestaaende Reise opfyldte mig med Frygt, den forekom mig saa besværlig, saa farlig. Det var, som en mørk Anelse sagde mig, at jeg aldrig skulde see mit kjære Hjem igjen; og da jeg kom i Kirken og hørte Orgelets Toner, saa maatte jeg ret græde; men det var ikke af Sorg: en forunderlig Følelse greb mig, som om jeg var skilt fra denne Verden og al dens Forvirring. Præsten talte om den Fortrøstning, som det giver at opfylde sin Pligt; jeg anvendte disse Ord paa mig selv og paa denne mig uvelkomne Reise, og jeg syntes, at Velsignelsen blev lyst over mit Forehavende.

Bedrøvet sagde Claudine: Men jeg! hvad skal der blive af mig, naar du reiser bort?

– Du skal blive her, min egen Claudine, hos vor gamle, trofaste Susanne. Jeg havde ønsket, at min Stedsøn, den stakkels Christian, skulde være bleven her hjemme hos dig, men hans Fader vil endelig sætte ham i Kost hos hans Lærer. Jeg har tænkt saameget paa dig og for lang Tid siden besluttet at forsøge paa at faae dig tilbage fra Tante Malfred til næste Vinter, og da faae det saaledes afgjort, at vi for Eftertiden beholde dig her. Til Foraaret maa du sagtens reise over til din Tante for ikke at fortørne hende; men inden den Tid kunne vi da aftale Meget; thi om en Maaned eller høist to vil jeg sikkert være hjemme igjen. Imidlertid plei din Sundhed og søg at opmuntre dig.

Med inderlig Godhed, forhøiet ved et yndigt Udtryk af Undseelse,